

Sygn. akt: I ACa 714/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 września 2015r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Zbigniew Merchel (spr.)

Sędziowie: SA Ewa Giezek

SO del. Przemysław Jasinkiewicz

Protokolant: stażysta Krzysztof Domitrz

po rozpoznaniu w dniu 9 września 2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa H. P.

przeciwko K. S. (1)

o nakazanie

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 20 maja 2015r., sygn. akt XV C 269/15

I. zmienia zaskarżony wyrok :

a) w punkcie I. (pierwszym) w ten sposób, że nakazuje pozwanej K. S. (1) jako redaktorowi naczelnemu (...) Gminnego (...) opublikować tą samą czcionką jaka została użyta w artykule pod tytułem (...), opublikowanym w (...) Gminnym (...) nr (...), pod widocznym tytułem (...) na pierwszej stronie (...) sprostowania o następującej treści:

"Informacja zawarta w odezwie pt. (...) (...)y Nr (...), odnosząca się do H. P., iż jego „wszystkie działania nakierowane są na destrukcję Gminy” są nieprawdziwe. Zgodnie ze słownikiem języka polskiego destrukcja to: niszczenie, zniszczenie, rozpad. Moje działania polegają jedynie na informowaniu i przedstawianiu dokumentów dotyczących gminy i nie są to działania zmierzające do zniszczenia czy też rozpadu gminy K.. Działania moje są zgodne ze statutem Stowarzyszenia (...). Nieprawdziwe jest stwierdzenie, że H. P. „na potrzeby ewentualnych wyborów w K. (...) zajmuje się teraz sprawą finansowania budowy Gimnazjum (czegoś trzeba zawrócić w głowie wyborcom)”. Budowę Gimnazjum oraz jego finansami zajmuję się już od 2011 roku. Pierwsza publikacja ukazała się w „K. (...)” Nr (...) oraz biorę udział w posiedzeniach sądu w sprawie przeciwko naszej gminie z pozwu o odszkodowanie związane z budową Gimnazjum.”;

b) w punkcie II. (drugim) w ten sposób, że : nakazuje pozwanej K. S. (1) jako redaktorowi naczelnemu (...) opublikować tą samą czcionką jaka została użyta w artykule pod tytułem „H. P. (...)”, opublikowanym w (...) Gminnym (...) nr (...), pod widocznym tytułem (...) na drugiej stronie (...) sprostowania o następującej treści :

„Informacja zawarta na 2 stronie (...) Nr (...) w artykule pod tytułem „H. P. (...)”, odnosząca się do braku naruszenia przepisów innych niż nieopieczutowanie urny, jest nieprawdziwa. Uchwała Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 25 sierpnia 2014 r. nakazuje zebranie się komisji w dniu wyborów o 6:00 „na tyle wcześnie, aby wykonać wszystkie czynności związane z przygotowaniem głosowania”. Komisja w obwodzie Nr (...) zebrała się o 06:29. Przepis ten związany jest ściśle z zapisem pkt. 21 Rozdziału III uchwały (...), który nakazuje, między innymi ponowne przeliczenie kart wyborczych, czego komisja nie wykonała.”;

II. oddala apelację w pozostałym zakresie.

E. G. Z. P. J.

Sygn. akt I ACa 714/15

UZASADNIENIE

Powód H. P. wniósł o nakazanie opublikowania dwóch sprostowań (...) K. o treści określonej w pozwie. Wskazał, że zgodnie z art. 32 ust. 4 ustawy – prawo prasowe sprostowanie nr 1 winno być zamieszczone na okładce (...), zaś sprostowanie nr 2 winno być zamieszczone w dziale (...). Oba sprostowania winny być opublikowane tą samą czcionką, co materiał, którego dotyczą, pod widocznym tytułem (...).

W uzasadnieniu powód podał, iż w ostatnim tygodniu stycznia 2015r. rozkolportowano na terenie gminy K. (...)y Nr (...). Biuletyn ten zawierał w swojej treści dwa artykuły. Pierwszy zamieszczony na okładce w formie odezwy pt. (...) drugi zamieszczony w dziale (...) na stronie 2 pt. „H. P. (...)”. Powód wskazał też, iż w dniu 4 lutego 2015 r. na podstawie art. 31a. ust. 1 ustawy – prawo prasowe złożył dwa wnioski o sprostowanie nieprawdziwych informacji w tych materiałach prasowych, skierowane do redaktora Naczelnego (...) K., Pani K. S. (1). Oba sprostowania spełniały wszystkie wymagania ustawy zapisane w art. 31a. Zgodnie z art. 32 ust. 1 pkt. 3 ustawy - prawo prasowe, sprostowania winny być opublikowane w najbliższym wydaniu czasopisma od dnia otrzymania sprostowania lub następnym po nim przygotowanym do opublikowania. Jednakże, w dniu 2 marca 2015r. rozpoczęto kolportaż kolejnego (...) Gminy N. (...), w którym ww. sprostowania nie zostały opublikowane. Jednocześnie, do chwili obecnej powód nie otrzymał na podstawie art. 33 ust. 1 ustawy - prawo prasowe odmowy opublikowania sprostowań. Ponadto powód wskazał, iż jest Redaktorem Naczelnym (...) „K. (...)”, w związku z czym publikowanie nieprawdziwych i nieścisłych informacji na jego temat podważa jego wiarygodność oraz cele i motywy jego działań.

Pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana odwołując się do uchwał Rady Gminy K. oraz wydanych w ich wykonaniu Zarządzenia Wójta Gminy K. Nr (...) wskazano, że pozwanym w niniejszej sprawie może być wyłącznie Wójt Gminy K., który ustala ostateczny kształt (...), zaś pozwana K. S. (1), która pełni jedynie tytułarnie funkcję redaktora naczelnego (...) nie posiada legitymacji biernej w niniejszym postępowaniu. W drugiej kolejności pozwana podniosła, iż informacje zawarte w objętych pozwem artykułach nie są niezgodne z prawdą i to sam powód swoim działaniem spowodował, że Wójt Gminy K. był uprawniony do poinformowania (...), tworzących z mocy prawa wspólnotę samorządową o nadużywaniu przez powoda działającego pod szyldem (...) „K. (...)” prawa do wolności słowa i praw jednostki obowiązujących w demokratycznym państwie prawa. Jednocześnie, pozwana z ostrożności procesowej wskazała, iż powód, jako redaktor naczelny (...) „K. (...)” prowadzi stałą kampanię oszczerstw i pomówień wymierzoną przeciwko Wójtowi Gminy K., przy czym powód w toku postępowania wywołanego złożeniem przez niego protestu wyborczego, opisanego w (...) Nr (...), dopuścił się oczywistej manipulacji faktami i składał przed sądem fałszywe zeznania.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2015r. Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo i obciążył pozwaną kosztami postępowania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 grudnia 1995 roku Rada Gminy K. podjęła uchwałę nr (...) w sprawie wydawania (...) informacyjnego Rady i Zarządu Gminy K., która została zmieniona uchwałą Rady Gminy K. nr (...) z dnia 18 marca 2002 roku. Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2012r. dokonano zmiany w rejestrze dzienników i czasopism i wpisano w rubryce trzeciej tytuł (...) Gminny (...). Redaktorem naczelnym (...) jest K. S. (2).

W lutowym numerze (...) (...)o K. nr (...) opublikowane zostały dwa artykuły dotyczące osoby powoda. Pierwszy artykuł zamieszczony był na okładce (...) w formie odezwy pt. (...), zaś drugi artykuł był zamieszczony w dziale (...) na stronie 2 (...)u pod tytułem „H. P. (...)”.

Pismem z dnia 27 stycznia 2015 roku, powód H. P. zwrócił się na podstawie art. 31a ust. 1 ustawy – prawo prasowe do pozwanej K. S. (1) jako Redaktora Naczelnego (...) (...)o z wnioskiem o zamieszczenie w trybie art. 32 ww. ustawy sprostowania artykułu - odezwy pt. (...), opublikowanego w (...) K. nr (...). Następnie, pismem z dnia 4 lutego 2015 roku, powód H. P. zwrócił się na podstawie art. 31a ust. 1 ustawy – prawo prasowe do pozwanej K. S. (1) jako Redaktora Naczelnego (...) (...)o z wnioskiem o zamieszczenie w trybie art. 32 ww. ustawy sprostowania artykułu pt. „H. P. (...)”, opublikowanego na stronie 2 (...)u (...) K. nr (...). W dniu 2 marca 2015 roku rozpoczęto kolportaż kolejnego numeru (...) (...)o K. nr (...), w którym sprostowania nie zostały opublikowane.

Zarządzeniem Wójta Gminy K. nr (...) z dnia 8 stycznia 2003 roku w sprawie ustalenia zasad wydawania (...) informacyjnego Rady i Wójta Gminy pozwana K. S. (1) została powołana do pełnienia funkcji redaktora naczelnego (...) (...) K.. Zgodnie z zasadami wydawania (...) informacyjnego Rady i Wójta Gminy K., stanowiącymi załącznik do ww. zarządzenia Wójta Gminy K., redaktor naczelny przedkłada przygotowany wstępnie przez sekretarza redakcji tekst (...) do wglądu Wójtowi Gminy, a następnie niezwłocznie członkowi zespołu redakcyjnego, który przygotowuje tekst (...) do druku. Przed oddaniem (...) do druku ostateczna wersja tekstu przedkładana jest ponownie Wójtowi Gminy do wglądu przez redaktora naczelnego.

W oparciu o takie ustalenia Sąd I instancji zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w oparciu o dowody z dokumentów przedstawionych przez strony postępowania. Sąd uznał zgromadzone w sprawie dokumenty za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich wiarygodności, przy czym ich autentyczność nie była także kwestionowana przez strony.

W ocenie sądu I instancji stan faktyczny w niniejszej sprawie był w większości bezsporny. Natomiast, spór pomiędzy stronami dotyczył legitymacji biernej pozwanej do występowania w niniejszej sprawie. Ponadto, pozwana wskazywała, iż opublikowane w (...) K. nr (...) artykuły, których sprostowania domagał się powód, nie zawierały żadnych nieprawdziwych informacji.

Zdaniem sądu I instancji powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Powodowi przysługiwało uprawnienie do wystąpienia z wnioskiem o opublikowanie sprostowań na podstawie przepisów ustawy - prawo prasowe w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 14 września 2012 r. o zmianie ustawy - prawo prasowe (Dz. U. z dnia 18 października 2012 r. nr 1136). Zgodnie z art. 31a ust. 1 ww. ustawy na wniosek uprawnionego podmiotu redaktor naczelny właściwego dziennika lub czasopisma jest obowiązany opublikować bezpłatnie rzeczowe i odnoszące się do faktów sprostowanie nieścisłej lub nieprawdziwej wiadomości zawartej w materiale prasowym. Podmiotem zobowiązanym do opublikowania sprostowania jest wyłącznie redaktor naczelny redakcji właściwego dziennika lub czasopisma, to znaczy tego, w którym opublikowano materiał prasowy, będący przedmiotem sprostowania. Natomiast, przedmiotem sprostowania prasowego są wiadomości nieprawdziwe lub nieścisłe. Sąd I instancji przedstawił prezentowane w doktrynie i orzecznictwie dwie koncepcje rozumienia pojęć nieprawdziwych lub nieścisłych wiadomości na tle ww. art. 31 ust. 1 ustawy - prawo prasowe. Wskazał, że przeważa koncepcja sprostowania rozumianego subiektywnie, którą też podzielił, gdzie sprostowanie stanowi rzeczową, odnoszącą się do faktów wypowiedź, zawierającą korektę wiadomości podanej przez prasę, którą prostujący

uznaje za nieprawdziwą lub nieścisłą. W tymże ujęciu instytucja sprostowania ma służyć przedstawieniu przez zainteresowanego własnej wersji opisanych faktów, bądź własnej oceny wpływu sposobu ich opisanie i prawdziwości na dobra osobiste tej osoby. Tak więc zasadniczą funkcją sprostowania jest umożliwienie zainteresowanemu, a więc osobie, której dotyczą fakty przytoczone w prostowanym materiale prasowym (art. 33 ust. 2 pkt 2 ustawy – prawo prasowe), przedstawienia własnej wersji zdarzeń.

Wobec powyższego, instytucja sprostowania stanowi nie tyle środek ochrony dóbr osobistych, jak eksponuje się w koncepcjach obiektywizujących, co szczególnie mechanizm prawa prasowego pozwalający opinii publicznej na zapoznanie się ze stanowiskiem drugiej strony sporu. Umożliwia zainteresowanemu zajęcie własnego stanowiska i przedstawienia swojej wersji wydarzeń. Tym samym sprostowanie w sposób bezpośredni realizuje zasadę "audiatur et altera pars" umożliwiając zainteresowanemu dotarcie do opinii publicznej z własną prawdą, za pośrednictwem tego samego środka przekazu, w którym ukazały się uprzednio informacje dotyczące osoby zainteresowanej. Tak więc przedmiotem sprostowania w ramach postępowania sądowego co do zasady, nie jest badanie prawdziwości twierdzeń zainteresowanego, który przedstawia własną wersję zdarzeń, lecz ocena treści sprostowania pod względem rzetelności, związku z publikacją oraz pod względem zachowania wymogów formalnych. Z tego względu nieistotnym dla sprawy uznał dowód z treści orzeczenia wraz z uzasadnieniem wydanego przez Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie XV Ns 443/14.

Oceniając żądanie pozwu Sąd Okręgowy wskazał, że publikacja spornych materiałów prasowych w (...) nie budziła żadnych wątpliwości Sądu, jak również fakt ten nie był przedmiotem sporu między stronami. Pozwana również nie zakwestionowała faktu publikacji spornych artykułów. W spornych materiałach prasowych pojawiły się informacje dotyczące osoby powoda i jego działalności polityczno-społecznej, które, zdaniem powoda, były nieprawdziwe. Artykuł-odezwa pt. (...), opublikowana na pierwszej stronie (...) (...) o K., sugerowała, iż wszystkie działania H. P. nakierowane są na destrukcję Gminy, zaś powód zajmuje się sprawą finansowania budowy Gimnazjum na potrzeby ewentualnych wyborów w K.. Natomiast, w artykule pt. „H. P. (...)”, opublikowanym na stronie drugiej (...) (...) o K. podano, iż wskazanie przez powoda, że podczas wyborów samorządowych przeprowadzonych w Obwodowej Komisji Wyborczej (...) naruszono również inne przepisy niż tylko przepis nakazujący opieczętowanie urny było kłamstwem.

Zdaniem Sądu, niewątpliwie w tej sytuacji, powód był uprawniony do tego, aby przedstawić własne stanowisko odnoszące się do treści obu ww. materiałów prasowych i sprostować podane wiadomości. Nie budziło wątpliwości Sądu, iż zaproponowana przez powoda treść sprostowań odnosiła się do treści zawartych w zakwestionowanych materiałach prasowych.

Odnośnie zarzutu pozwanej, iż nie posiada ona biernej legitymacji procesowej w sprawie, wskazał Sąd Okręgowy, że zgodnie z zarządzeniem Wójta Gminy K. nr (...) z dnia 8 stycznia 2003 roku w sprawie ustalenia zasad wydawania (...) informacyjnego Rady i Wójta Gminy pozwana K. S. (1) została powołana do pełnienia funkcji redaktora naczelnego (...) (...) K., którą to funkcję pełni od chwili powołania do chwili obecnej. Wobec powyższego, w świetle art. 31 ust. 1 ustawy – prawo prasowe, nie ulega wątpliwości Sądu, iż K. S. (1) jest legitymowana biernie do występowania w niniejszej sprawie w charakterze pozwanej.

Wobec ustalenia, że żądanie zawarte w petitum pozwu zawiera twierdzenia odnoszące się do faktów oraz że powód spełnił wszystkie pozostałe przesłanki warunkujące wydanie orzeczenia o nakazaniu opublikowania sprostowania w rozumieniu ustawy – prawo prasowe art. 31a ust. 3 ustawy - prawo prasowe Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie I i II sentencji wyroku, zgodnie z roszczeniem powoda. O kosztach procesu orzeczono na mocy art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Powód wygrał sprawę w całości, w związku z czym Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składała się kwota opłaty od pozwu.

Apelację od tego orzeczenia wywiodła pozwana, która zaskarżało orzeczenie sądu I instancji w całości. Wyżej wymienionemu orzeczeniu zarzucała apelująca:

1. obrażę prawa materialnego polegającą na niewłaściwym zastosowaniu art. 31a ust. 1 ustawy Prawo prasowe poprzez:

- błędne przyjęcie, że artykuł pod tytułem „H. P. (...)” opublikowany w (...) K. nr (...) stanowi wiadomość nieścisłą lub nieprawdziwą, a tym samym podlegającą sprostowaniu w trybie przewidzianym w tym przepisie, w sytuacji, gdy należy ją uznać za informację rzetelną, zwięzłą i prawdziwą,

- błędne przyjęcie, że we wskazanej przez powoda treści sprostowania, odnosi się on do faktów zawartych w artykule pod tytułem „H. P. (...)”, podczas gdy w istocie nie nawiązuje on w żaden sposób do twierdzeń dotyczących braku zgodności ilości zamówionych i otrzymanych kart do głosowania oraz otrzymania pieczęci z opóźnieniem, a dotyczy rzekomo umieszczonej w (...) informacji o braku naruszenia przepisów innych niż opieczętowanie urny, w sytuacji gdy w rzeczywistości takie stwierdzenie na łamach niniejszego artykułu nie padło, co więcej w dalszej jego części wprost wskazuje się, że komisja rozpoczęła pracę o godz. 6:30, a tym samym żądanie sprostowania tej informacji należy uznać za bezzasadne;

- błędne przyjęcie, że artykuł pod tytułem (...) opublikowany w (...) K. nr (...) stanowi wiadomość nieścisłą lub nieprawdziwą, a tym samym podlegającą sprostowaniu w trybie przewidzianym w tym przepisie, w sytuacji, gdy należy ją rozpatrywać w kategoriach uzasadnionej krytyki;

2. obrazę prawa materialnego polegającą na niewłaściwym zastosowaniu art. 31 ust. 6 ustawy Prawo prasowe poprzez nakazanie pozwanej w pkt. 1 skarżonego orzeczenia, opublikować sprostowanie, którego tekst przekracza dwukrotność fragmentu materiału prasowego, którego bezpośrednio dotyczy;

3. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 130 § 2 k.p.c., polegającą na niezwróceniu powodowi pozwu w sytuacji, gdy ten w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu z dnia 9 marca 2015 roku nie uzupełnił w terminie 7-dniowym braku formalnego w postaci nr PESEL powoda, co winno bezwzględnie skutkować zwrotem pozwu na tym etapie postępowania;

4. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że „w artykule pt. „H. P. (...)”, opublikowanym na drugiej stronie (...)o K. podano, iż wskazanie przez powoda, że podczas wyborów samorządowych przeprowadzonych w Obwodowej Komisji Wyborczej (...) naruszono również przepisy niż tylko przepis nakazujący opieczętowanie urny było kłamstwem” (str. 9 uzasadnienia), w sytuacji gdy przedmiotowy artykuł nie zawiera stwierdzenia takiej treści.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżąca domagała się uwzględnienia apelacji i zmiany przedmiotowego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu. Z daleko idącej ostrożności procesowej wnosila o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji.

Powód w odpowiedzi na apelację wnosil o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje :

Apelacja pozwanej była w istocie niezasadna, a zmiana orzeczenia dokonana przez sąd II instancji miała charakter kosmetyczny i wynikała z uściśleń żądania pozwu dokonanych przez powoda na rozprawie apelacyjnej, gdzie w zakresie pkt I żądania określenia „...są kłamstwem i pomówieniem.” wnosil o zastąpienie określeniem „...jest nieprawdziwe.”, a słowo „Insynuacją...” wnosil o zastąpienie słowem „Nieprawdziwa...”.

Zgodnie z art. 382 k.p.c. postępowanie apelacyjne polega na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, ale w zakresie zaskarżenia. Należy wskazać, że wydane orzeczenie sądu II instancji, który jest sądem meriti musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych i prawnych. Mając na uwadze ekonomikę procesową, sąd II instancji pragnie wskazać, że wydane przez siebie orzeczenie oparł na prawidłowo dokonanych ustaleniach faktycznych sądu I instancji, które to ustalenia aprobeuje i przyjmuje za własne, jak również zastosowaną przez ten sąd wykładnię prawa materialnego i procesowego. Mając to na uwadze sąd drugiej instancji uznał za zbyteczne powtarzanie ustaleń, jak i oceny prawnej dokonanej przez sąd I instancji.

Wobec zaskarżenia orzeczenia sądu I instancji, mając na uwadze w zakresie zaskarżenia sąd II instancji pragnie odnieść się do poszczególnych zarzutów apelacji.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutów naruszenia prawa procesowego.

Niezasadny był zarzut naruszenia art. 130 § 2 k.p.c. Nie ulega wątpliwości, że sąd I instancji po pierwotnym niezpełnieniu braków formalnych pozwu (wtedy sprawa zarejestrowana była jako XV C 168/15) zarządził jego zwrot (dowód zarządzenie k. 33), a dalsze wnioski powoda o przywrócenie terminu też rozpatrzył (dowód postanowienie k. 40). Jednocześnie wobec usunięcia braków formalnych pozwu i złożeniu wniosku „o ponowne nadanie biegu sprawie” (wniosek w piśmie z 26 marca 2015r.) sąd I instancji ponownie dokonał rejestracji sprawy jako nowej (sprawa XV C 269/15) i nadał jej prawidłowo dalszy bieg, który doprowadził do merytorycznego rozpoznania żądań powoda w tej sprawie.

Co zasady zasadny był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu przez sąd I instancji, że „w artykule pt. „H. P. (...)”, opublikowanym na drugiej stronie (...) (...)o K. podano, że podczas wyborów samorządowych przeprowadzonych w Obwodowej Komisji Wyborczej (...) naruszono również inne przepisy, niż tylko przepis nakazujący opieczętowanie urny. W przedmiotowym artykule autor odnosił się do wypowiedzi powoda jaka miała miejsce przed sądem w innej sprawie niż rozpoznawana i stara się wykazać, że wbrew twierdzeniom powoda tam przedstawionym nie naruszono procedur wyborczych, przy czym nie przedstawia wszystkich czynności i zachowań jakie mają miejsce przed dniem głosowania, w dniu głosowania jak i po głosowaniu, a tylko przedstawia niektóre z nich stwierdzając na wstępie „Poza nieopieczętowaniem zamkniętej na klucz urny w obwodzie głosowania (...) w K. nie zostały naruszone żadne przepisy. Nie było żadnych nieprawidłowości. [...] Wybory zostały przeprowadzone uczciwie i zgodnie z procedurą i wytycznymi Państwowej Komisji Wyborczej.” Także dalsza treść artykułu nie pozwala wyciągnąć wniosku by autor przyznał naruszenie innych przepisów obowiązujących w zakresie wyborów. Jednakże mimo tego uchybienia sądu I instancji nie miało ono istotnego wpływu na treść zaskarżonego orzeczenia (o czym dalej przy omawianiu kolejnego zarzutu).

Z omawianym zarzutem wiąże się zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 31a pkt 1 z pkt 1 tiret pierwszy i drugi, że artykuł pod tytułem „H. P. (...)” opublikowany w (...) K. nr (...) stanowi wiadomość nieścisłą lub nieprawdziwą, a tym samym podlegającą sprostowaniu w trybie przewidzianym w tym przepisie, w sytuacji, gdy należy ją uznać za informację rzetelną, zwiężłą i prawdziwą, odnoszącą się do faktów.

Jak to wskazał sąd I instancji, a co Sąd Apelacyjny podziela, przedmiotem sprostowania prasowego są wiadomości nieprawdziwe lub nieścisłe. Sąd II instancji także podziela koncepcję rozumienia pojęć nieprawdziwych lub nieścisłych wiadomości na tle ww. art. 31 ust. 1 ustawy - prawo prasowe rozumianą subiektywnie, gdzie sprostowanie stanowi rzeczową, odnoszącą się do faktów wypowiedź, zawierającą korektę wiadomości podanej przez prasę, którą prostujący uznaje za nieprawdziwą lub nieścisłą. Tak więc realizując prawo do sprostowania zainteresowany może domagać się przedstawienia własnej wersji opisanych faktów, bądź własnej oceny wpływu sposobu ich opisanie. Rozstrzygając o żądaniu sprostowania w ramach postępowania sądowego co do zasady sąd nie bada ani czy zamieszczona wiadomość w artykule jest nieścisła lub nieprawdziwa, jak też czy była co się zarzuca skarżąca rzetelna, zwiężła i prawdziwa, ani też nie bada prawdziwości twierdzeń zainteresowanego, który przedstawia własną wersję zdarzeń, lecz ocenia treść sprostowania pod względem rzeczowości i związku z publikacją oraz pod względem zachowania wymogów formalnych.

Wobec wymowy artykułu, gdzie podkreślano, że naruszono jedynie jednokrotnie procedurę wyborczą w Komisji (...) w K. powód chcąc wykazać, że tych naruszeń było więcej był uprawniony do tego, aby przedstawić własne stanowisko odnoszące się do treści tego materiału prasowego i sprostować podane wiadomości.

Niezasadny był też zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 31 a ust. 1 ustawy prawo prasowe z pkt 1 tiret trzeci dotyczący artykułu pod tytułem (...), albowiem należało go rozpatrywać w kategoriach uzasadnionej krytyki. Stanowisko takie nie znajduje uzasadnienia. Autor kwestionowanego przez powoda artykułu nie odnosi się w nim do jakiegось materiału prasowego powoda. Nie można uznać by prezentowane przez niego stanowisko stanowiło krytykę

konkretnego zachowania, stanowiska, poglądu, które zaprezentował powód i w którym autor wskazywałby na ich niezasadność, gdzie przedstawiałby analizę i ocenę dobrych i złych stron z punktu widzenia określonych wartości, którymi zamierza kierować się nowy wójt Gminy K. J. H. W.. W tym artykule zostało zaprezentowane stanowisko wypowiadającego się, który generalnie ocenił dotychczasowe działania powoda.

Wobec takiej wymowy artykułu, który nie był krytyką, powód był uprawniony do tego, aby przedstawić własne stanowisko odnoszące się do treści fragmentu tego materiału prasowego i sprostować podane w nim wiadomości.

Niezasadny był też zarzut o niewłaściwym zastosowaniu art. 31 ust. 6 ustawy prawo prasowe poprzez nakazanie pozwanej w pkt. 1 skarżonego orzeczenia, opublikować sprostowanie, którego tekst przekracza dwukrotność fragmentu materiału prasowego, którego bezpośrednio dotyczy.

Na wstępie należy wskazać, że strona która podniosła taki zarzut winna go wykazać, co jako redaktor naczelna mogła uczynić bez problemu, a czego w rozpoznawanej sprawie w żaden sposób nie uczyniła. Poza tym zdaniem sądu II instancji tekst samego sprostowania z pkt I, które ma nastąpić tą samą czcionką jaka została użyta w artykule z pewnością nie przekroczy objętości dwukrotności objętości materiału prasowego (akapitu pierwszego gdzie znajduje się kwestionowana wiadomość przez powoda). Tylko na marginesie wskazać należy, że wskazany wyżej akapit zawiera 68 słów, a sprostowanie 136, a więc wprost ich dwukrotność.

Reasumując na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w zw. art. 31a § 1, 6 i 7 w zw. art. 39 prawa prasowego sąd II instancji zmienił zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że dokonał korekty sprostowań jakie ma opublikować pozwana po zmodyfikowaniu żądań przez powoda, a pozostałym zakresie wobec niezasadności apelacji została ona oddalona na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Ewa Giezek SSA Zbigniew Merchel SSO (del.) Przemysław Jasinkiewicz